

[Flygaard.]

man skal se at få løst. Jeg tror, man skader sagen ved at dele problematikken op, som sket er.

Vi er fra retsforbundets side tilhængere af, at man får løst problemerne omkring flexetid. Vi ser også meget gerne, at man får klaret cancerproblemet.

Så skal jeg til sidst komme med et par bemærkninger om lavtlønsproblematikken og ligelønsproblematikken.

Ser man på kvindernes stilling her, indrømmer jeg da, at det både kan være et spørgsmål om ligeløn og et spørgsmål om lavtløn. Erfaringen har den ene gang efter den anden vist, at man ikke kan løse et lavtlønsproblem over arbejdsmarkedet, fordi den enkelte altid vil blive aflønnet i forhold til, hvad han eller hun er værd. Men hvis det er et spørgsmål om at give lige løn til mænd og kvinder, vil jeg da gerne i den aktuelle situation pege på, at hvis kvinden hidtil har fået for lidt i løn, fordi hun har været kvinde, kan man i hvert fald i den foreliggende situation godt forhøje kvindelønnen på de områder, hvor de efter deres indsats får for lille en løn, uden at det af den grund får den følge, at der kommer en lønglidning på det pågældende område.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forespørgerne (Ebba Strange)
(SF):

Nu har jeg kun en kort bemærkning, ellers var der mange ting, vi kunne give os til at diskutere videre, hr. Flygaard og jeg.

Det, jeg lige vil svare på, er det med, at jeg ikke har hæftet mig ved det positive i den udvikling, der er sket. En af grundene til, at vi har rejst debatten i dag, er måske netop, at vi alle sammen fornemmede, at vi var i gang med en positiv udvikling i 1960'erne med hensyn til ligeret og ligestilling med hensyn til kvinders deltagelse i erhvervs- livet, med hensyn til oprettelse af daginstitutionsspladser osv. Vi syntes egentlig, det gik så godt, at vi var ved at tro, at der måske ikke var så forfærdelig langt igen, før vi havde ligestillingen, indtil det gik op for os ved det tilbageslag, der nu er kommet på alle de områder, jeg har nævnt, at det i virkeligheden kun var den almindelige økonomiske højkonjunktur, der havde gavnet

kvinderne i denne periode, ligesom den gav- nede andre grupper i befolkningen. Af det egentlige og det centrale var der meget til- bage endnu, derfor rejste jeg debatten i dag, og derfor har vi stort set hæftet os ved det, der mangler. Vi har heller ikke tid til her at holde lange foredrag om, hvor godt vi har det.

Statsministeren (Poul Hartling):

Anden runde giver mig kun anledning til ganske få bemærkninger. For det første med hensyn til ligestillingsrådet og den hørings- procedure, som både fru Ritt Bjerregaard og fru Ebba Strange beskæftigede sig med. Fru Ebba Strange sagde, at når svarene foreligger, vil SF vende tilbage til sagen. Det er SF naturligvis velkommen til, men det behøver SF ikke at gøre, for det gør vi selv. Vi har spurgt ministerierne, straks efter at kommissionens betænkning forelå. Vi har fået svar fra 4 ministerier, vi har i midten af november rykket for at få svar fra de øvrige, og når sagen er oplyst, vil regeringen gå videre med den.

Må jeg sige videre, at når fru Grethe Philip finder, at jeg for kategorisk har afvist, at de problemer, vi her drøfter, også har noget at gøre med den arbejdsløshed, som findes også blandt kvindelige arbejdere, er det nok en misforståelse. Jeg har ikke sagt, at der ikke var nogen forbindelse. Det, jeg vendte mig imod i begyndelsen af debatten, var for det første, at man ville prøve at dreje debatten — sådan forstod jeg de første bemærk- ninger — så den i højere grad blev en arbejds- løshedsdebat. Jeg tror, at folketinget, når det har et bestemt spørgsmål til debat, bør samle sig om det, og det er jo nok muligt, at partierne ville have sat andre ordfø- rere eller måske flere ordførere til — det er også muligt, at regeringen ville have haft brug for, at andre ministre svarede end jeg — hvis vi skulle have drøftet arbejdsløshed, og hvad man kan gøre for at afhjælpe den.

Det, som jeg især vendte mig imod, var, at fru Ebba Strange, så vidt jeg hørte, i begyndelsen meget voldsomt stillede spørgs- mål på en måde, som jeg fandt var en tilsnig- else. „Er statsministeren af den opfattelse?“ „Skal det betyde, at statsministeren i virke- ligheden mener, at en kvinde hellere skal være i hjemmet?“ og sådan noget. Den slags spørgsmål, „om man i virkeligheden mener“,